

бы чувствувалъ кѣмъ неѣ свѣсѣнѣ дружбѣ, а не при единѣ съпругѣ страстно влюбенѣ. Да ли ще да е истина? Колкото отъ моѣ странѣ азъ не вѣрувамъ това. Наистинѣ тя ще да живѣе мирно; но не е мирѣтъ послѣдната цѣль на животѣтъ нито върховнѣтъ символъ на благополучіето. Ако бы, за да бѣде нѣкой честитѣ, да е доста да не страда и да окамени сѣрдцето си, то мнозина, и които не сѣ достойни да бѣдѣтъ честитѣ, были бы таквызѣ. Чрѣзъ разсѣжданіето и ничтожного размыслѣніе нѣй пристигама до тамъ дѣто да похулимъ Бога и да унизимъ неговото дѣло. Богъ дава на мрътвыѣ мирѣ, а на живыѣ страсть. Наистинѣ, при ничтожность-та на площадныѣ (пазарскыѣ) и прости интересы на тозѣ животѣ, ничтожность за коѣто не могѣ да кажѣ че ѣ съвсѣмъ отбѣгвамъ, има и една по-высока идея допушана, или по-добрѣ да кажемъ налагана; а тя е жребій на безсмъртѣтъ душѣ. Трѣба и тя да открыва себе си по нѣкога, ако ще бы даже и съ непостигателны пожеланія и съ химеры (неразбраны желанія и несвѣсны мысли) и съ буры и волненія и съ съ слзы. Ей, има страданіе по-сладко отъ благополучіето, или да кажемъ то е истинното благополучіе, и това страданіе е на оногозѣ смъртнѣтъ който знае всичкыѣ вълненія на сѣрдцето и всичкыѣ блнуванія на главѣтъ, и който сподѣля тѣзи благородны мѣкы съ съ спокойно сѣрдце и съ братско размы-